Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Proclu, patriarhul Constantinopolului

(20 noiembrie /3 decembrie)

Sfântul ierarh Proclu, patriarhul Constantinopolului (20 noiembrie /3 decembrie):

https://www.academia.edu/44674116/Sf%C3%A2ntul_ierarh_Proclu_patriarhul_Constantinopolului_20_noiembrie_3_decembrie_

https://archive.org/details/sf.-proclu

https://www.slideshare.net/steaemy1/sfntul-ierarh-proclu-patriarhul-constantinopolului-20-noiembrie-3-decembrie

***

Troparul Sfântului ierarh Proclu, patriarhul Constantinopolului, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Cântarea 1, glasul 1

Irmos: Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea mărit. Că aceasta nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor prin adânc cale nouă făcându-le.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin lucrare şi prin cuvânt adevărat cu îngerii cei înţelegători fiind de un chip, de Dumnezeu primite şi împreună cu dânşii înaintea tronului cinstitei Treimi stând, Sfinte Proclu, roagă-te să ne mântuiască pe noi.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmelor Sfântului Ioan Gură de Aur urmând, înţelepte părinte pururea pomenite, a aceluia cinstită şi dumnezeiască îmbrăcăminte a preoţiei, ca o moştenire părintească, ai luat după vrednicie, minunate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De demult Isaia a strigat cu Duhul că Dumnezeu avea să vină pe pământ; iar Nestorie, cu minte vătămată, a hulit Întruparea, care de tine, de trei ori fericite, prin sinod a fost condamnat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu cuvinte de Dumnezeu insuflate, înfricoşătoarea Întrupare cea din Fecioară a Cuvântului Dumnezeului nostru o ai luminat, Sfinte Proclu şi Născătoare de Dumnezeu pe aceasta ai propovăduit-o, învăţăturilor celor prea înţelepte ale apostolilor urmând.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce Singur ştii neputinţa...

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumină din Lumină prin dumnezeiască vedenie, prea fericite, luând, Bisericii lumină ai fost; pentru aceasta ţi-a răsărit şi dumnezeiască Lumină cu cugetarea, precum este scris. Cu care fiind strălucit, luminezi pe cei ce laudă pomenirea ta, Sfinte Proclu.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trâmbiţând cu tunetul dogmelor, ca zidurile Ierihonului s-au surpat toate îndrăznelile eresurilor şi oştirile. Şi semne de biruinţă ai ridicat, propovăduind lămurit Întruparea lui Dumnezeu cea din Fecioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De izvorul înţelepciunii lipindu-ţi gura ta, de Dumnezeu insuflate şi dumnezeieştile ape ale înţelepciunii celei duhovniceşti luând, Sfinte Proclu, ai înecat râurile cele tulburi, prea fericite, adică învăţăturile lui Nestorie cele neîngăduite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce Unul-Născut din Tatăl sus în chip de negrăit se cunoaşte, Unul-Născut din tine jos, prea curată, mai presus de cuvânt şi de înţelegere S-a Născut şi a îndumnezeit pe om prin tine, cea cu totul fără prihană, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, care nu ştii de nuntă.

Irmosul: Cel ce singur ştii neputinţa fiinţei omeneşti şi după milostivire o ai închipuit, încinge-mă cu Putere de sus, ca să strig ţie: Sfânt este Locaşul cel însufleţit al Slavei Tale celei nerostite, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, ce vrea să iasă din tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte aur în foc, prea sfinţite, cu înfrânarea, înţelepte, cinstit trupul tău curăţindu-ţi, frumos l-ai arătat Făcătorului; pentru aceasta veşmântul preoţiei în vecie ţi-a dăruit.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vestirea cuvintelor şi tunetul cel cu bun glas al dogmelor învăţăturilor tale, Biserica lui Dumnezeu înţelepţeşte veselind-o, alungă îndrăzneala ereticilor, sfinţitorule Proclu, prea vestite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru învăţătura dumnezeieştii cunoştinţe fiind, ca un ierarh sfinţit, apoi cu bună dăruire tuturor ai făcut parte de luminare şi de dumnezeiască strălucire, spre mântuirea sufletelor, după vrednicie, minunate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cărbunele cel dumnezeiesc în pântece, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, primindu-L mai presus de minte, nu te-ai ars cu adevărat. Că rugul de departe cu însemnare a închipuit naşterea ta, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtător de lumină ca un sfeşnic, prea fericite, făcându-te, sfintei Biserici te-ai arătat apărător şi lămurit ai arătat naşterea lui Dumnezeu neschimbat din Sfânta Fecioară, mărite ierarhe Proclu.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întruparea cea slăvită a lui Dumnezeu din Fecioară punând-o în praştia dogmelor, ai surpat mintea cea îndrăzneaţă a lui Nestorie, ca şi de demult dumnezeiescul David pe Goliat cel de altă seminţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De învăţăturile Sfântului Pavel fiind plin şi a lui vedenie văzând, minunate, Eliseu al doilea te-ai arătat, cu ungerea dumnezeiască a preoţiei fiind uns în taină.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nici tulburare, nici amestecare, în pântecele Fecioarei, n-a luat Dumnezeu cu Trup ieşind; ci, Cel ce S-a născut Dumnezeu şi Om fără schimbare, cu lucrările S-a arătat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La marele scaun suindu-te, cuvioase, cu cele mai mari isprăvi l-ai împodobit cu dumnezeiască cuviinţă. Pentru aceasta, adunându-ne, te lăudăm pe tine, arhiereule, cu mare glas, Sfinte Proclu, pururea pomenite.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe alt chivot Bisericii lui Hristos trupul prea fericitului Ioan Gură de Aur l-ai dat, Sfinte Proclu, cu ale tale învăţături şi ai înveselit adunările drept-credincioşilor cu venirea lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe ajutătorii eresurilor, cei ce ca nişte fiare înconjurau turma lui Hristos, i-ai alungat cu toiagul învăţăturilor tale, Sfinte Proclu, fericite şi la păşunarea dreptei credinţe turma ţi-ai îndreptat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Văzutu-te-ai covârşind pe Heruvimi, de Dumnezeu cu har dăruită Fecioară, că pe Cel ce este purtat pe umerii lor, prea curată, în braţele tale L-ai purtat. Pentru aceasta pe tine, Fecioară, pururea toţi te mărim.

Irmosul: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt şi nu este izbăvitor, socotitu-ne-am ca nişte oi de junghiere, mântuieşte pe poporul tău, Dumnezeul nostru. Că Tu eşti Tărie şi Îndreptare a celor neputincioşi.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

După vrednicie astăzi prăznuieşte, cea mai cinstită decât toate cetăţile cu adevărat, cinstită mutarea ta, părinte al părinţilor, prea fericite Proclu, înţelepte.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt şi pe mine tot omul, în pântecele tău m-a înnoit Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi Prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul şi mintea şi sufletul ai curăţit cu lepădarea patimilor, ierarhe Proclu, înţelepte; de acolo ai învăţat pentru Dumnezeu, Cel ce a luat Trup şi suflet şi minte, care s-a născut din Fecioară fără schimbare, ca să ne mântuiască pe noi.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Foc înţelegător în gândurile tale aprinzând, ai ars eresul cel plin de uscăciune şi putred al rău credinciosului Nestorie. Pentru aceasta ţie ne rugăm, desfătările noastre cele pline de uscăciune, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu arzându-le, curăţeşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu către Hristos dobândind îndrăznire, sfinte, roagă-L ca de toată primejdia să se mântuiască cei ce laudă pe pământ cu cântări mărită pomenirea ta şi care cântă lui Dumnezeu Celui Lăudat, Sfinte Proclu, minunate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Porţi pe Dumnezeu cel Înfăşurat cu Trup în braţele tale, curată, ca un scaun de Heruvimi, pe Cel ce poartă toate cu Cuvântul Puterii, căruia cântăm şi zicem: Lăudat şi Preaslăvit este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii...

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca într-o topitoare strălucind de lumină, slăvite, cu nevinovăţia patimile trupului curăţindu-ţi ca pe aur, tuturor ai strălucit cântând: toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu organul cinstitei tale limbi, fericite, veselindu-se de glas Biserica, pogorârea cea mântuitoare a lui Dumnezeu pe pământ o cântă, tuturor glăsuind lămurit şi strigând: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Alăută dumnezeiască te-ai arătat cu adevărat, vestire glăsuind celor ce primesc cu credinţă Întruparea lui Dumnezeu cea mântuitoare pentru noi, dumnezeiescule Proclu, cu credinţă strigând: pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Păzind Stăpânul semnele fecioriei tale celei nestricate, Fecioară, a ieşit Hristos din tine mai presus de înţelegere, ca să mântuiască pe cei ce strigă: pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credinţe, mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale...

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chipuri şi umbre ai trecut şi la Hristos Adevărul ai alergat, născându-te a doua oară prin baia Botezului şi preot prea sfinţit ungându-te. Pentru aceasta şi pe Născătoare de Dumnezeu ai propovăduit, pe ceea ce L-a născut pe El.

Stih: ***Sfinte părinte Proclu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţitele obiceiuri şi dogmele ierarhului Ioan Gură de Aur şi râvna cea sfinţită a credinţei lui cuprinzându-le, fericite, ai vărsat noianul învăţăturilor tale, care cu harul usucă curgerile eresurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Potoleşte cu sfinţite rugăciunile tale viforul cel ridicat asupra noastră şi alungă întunecarea ispitelor şi toată răutatea oamenilor, ca cel ce ai îndrăznire spre Mântuitorul şi Dumnezeul nostru.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

O, minunile tale cele mai presus de minte! Că pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a făcut Trup, tu una L-ai născut mai presus de fire, Maică Fecioară, pe Cel ce ţine înţelepţeşte toate cu dumnezeiască voinţă şi le chiverniseşte.

Irmosul: Chipul naşterii tale celei curate l-a arătat rugul cel aprins care nu se ardea; şi acum te rugăm să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră, ca să te mărim neîncetat pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Întru înălţimea Bisericii, Domnul te-a pus ca pe o stea luminoasă, să luminezi pe cei ce cântă: Sfinte Proclu, lauda părinţilor, pururea pomenite.

Sedealna praznicului înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul al 4-lea.

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Cinstita intrare a Fecioarei, astăzi mai înainte prăznuind-o luminat credincioşii, cu cântări de Dumnezeu grăitoare pe dânsa să o lăudăm neîncetat, ca pe ceea ce este cu totul fără prihană.

***

Sfântul Proclu era ucenic al Sfântului Ioan Gură de Aur. El s-a învrednicit a vedea pe Sfântul apostol Pavel, vorbind la urechea acelui sfânt. Căci, atunci când un bărbat din cei cu boierie în Constantinopol, a fost clevetit de zavistnici către împăratul Arcadie, l-a izgonit din palat şi l-a scos din dregătoria sa. Apoi, vrând să caute ajutor de la Sfântul Ioan, l-a rugat printr-un mijlocitor ca să-i poruncească să vină la dânsul noaptea, căci se temea a merge ziua la sfântul, ca să nu-l vadă nimeni din vrăjmaşii lui, ca nu cumva mai mult să fie clevetit la împăratul.

Atunci Sfântul Ioan, chemând pe cel ce-i slujea lui, adică pe fericitul Proclu, bărbat binecredincios şi cu fapte bune împodobit, i-a poruncit ca să-i aducă aminte noaptea de acel bărbat şi să-l aducă la sine. Pentru că aceasta era ascultarea lui Proclu pe lângă patriarhul, ca să-i aducă aminte de cei ce veneau şi să-l înfăţişeze înaintea lui. Deci, făcându-se noapte, a venit bărbatul acela, căruia îi trebuia ajutor dorind ca să vorbească cu patriarhul şi să-i spună cu de-amănuntul nevoia lui ce i se întâmplase.

Fericitul Proclu, sculându-se, s-a apropiat de uşa casei patriarhului şi, uitându-se printr-o crăpătură, a văzut pe Sfântul Ioan şezând şi scriind, iar un necunoscut - acesta era Sfântul apostol Pavel - cam plecat dinapoi, şi cu gura stând la urechea cea dreaptă a patriarhului şi vorbind.
Sfântul apostol era la chip asemenea lui Elisei proorocul, pleşuv şi având barbă mare şi împletită.

Proclu voia să audă cele ce vorbeau, dar nu putea şi, întorcându-se de la uşă, a zis către bărbatul acela care venise: "Nu te supăra de aceasta şi mai aşteaptă puţin, pentru că altul care a venit mai înainte de tine, a intrat la patriarh şi de aceea nu pot să te duc la dânsul până nu va ieşi acela".

Deci Proclu era înspăimântat, nepricepând cine a intrat la patriarh, pentru că nimeni nu mergea la dânsul, dacă nu-l ducea Proclu şi nu ştia cum că este arătarea Sfântului apostol Pavel.

Aşteptând omul acela prea mult, iarăşi a rugat pe fericitul Proclu ca să vestească despre dânsul pe Sfântul Ioan.

Iar Proclu a răspuns: "Iată, vezi de câtă vreme aştept să iasă acela care vorbeşte cu dânsul. Dar mă voi duce ca să văd prin crăpătură dacă a încetat a mai vorbi".

Astfel, mergând şi plecându-se, l-a văzut încă vorbind şi iarăşi întorcându-se, a mai aşteptat. Apoi, plecându-se şi a treia oară, tot aşa i-a văzut.

Atunci bărbatul acela a zis către Proclu: "Se cădea, părinte, să nu laşi pe nimeni mai înainte de mine fiindcă sunt într-o mare nevoie, şi în toate zilele aştept moartea".

Proclu a răspuns: "Să mă crezi, frate, că nu l-am dus eu şi nu mă pricep cine este şi când a intrat, căci nici o intrare nu este prin altă parte afară de această uşă. Deci, fii bun şi mai aşteaptă încă puţin".

Astfel vorbind ei, au auzit tocind de Utrenie şi a zis Proclu către bărbatul acela: ***"Acum, sculându-te, mergi cu pace că patriarhul nu mai vorbeşte cu nimeni şi nu are purtare de grijă de nimic în vremea rugăciunii de noapte, căci toată mintea să o are pentru rugăciune şi aşa petrece până la ziuă, vorbind numai cu Dumnezeu; iar tu vino noaptea viitoare şi te voi duce la dânsul mai înaintea tuturor".***

Sculându-se bărbatul acela, cu multă supărare şi cu multe lacrimi s-a dus la casa sa. Apoi, în seara următoare, iarăşi a venit la casa patriarhului şi sculându-se Proclu a făcut ca şi mai înainte, deci iarăşi a văzut pe acelaşi apostol grăind la urechea fericitului Ioan şi s-a întors neîndrăznind a întrerupe vorba lor. Apoi, sosind vremea cântării Utreniei, iarăşi s-a întors bărbatul acela la casa sa plângând. Iar Proclu se mira foarte şi nu pricepea cine este cel care intră la patriarh şi când şi pe unde intră. Deci a dat făgăduinţa aceasta: ca nici să mănânce, nici să bea, nici să doarmă şi nici să se depărteze de la uşa fericitului Ioan, până când nu va duce la dânsul pe omul acela care era în nevoie şi atunci va cunoaşte cine este cel care intră fără ştirea lui.

După obicei, iarăşi a venit bărbatul cel mai dinainte zis. ***Iar Proclu, ştiind că nu a intrat nimeni la patriarh, a zis către bărbatul acela: "Cu adevărat, stăpâne şi frate, pentru tine nu m-am depărtat din locul acesta; deci acum voi intra şi te voi vesti patriarhului".*** Şi îndată, sculându-se, s-a apropiat de uşă. Apoi iarăşi a văzut pe apostol vorbind la urechea patriarhului.

Atunci a zis către omul acela: ***"Mergi, frate, la casa ta şi roagă pe Dumnezeu să-ţi ajute, căci iată, precum văd acesta care vorbeşte cu patriarhul este trimis de Dumnezeu deoarece dânsul intră nevăzut, iar pe uşile acestea nimeni nu a intrat decât numai patriarhul".***

Sculându-se omul acela, s-a dus plângând, deznădăjduit de ajutor. Dar, făcându-se ziuă fericitul Ioan şi-a adus aminte singur de bărbatul acela şi chemând pe Proclu,

l-a întrebat: "N-a venit nici acum bărbatul acela pe care ţi-am poruncit să-l aduci la mine?"

Iar Proclu a răspuns: "Cu adevărat, părinte, iată a treia noapte este de când vine aici, şi fiindcă tu vorbeai cu altul, pentru aceea nu am îndrăznit a intra la tine şi a te vesti despre dânsul".

Iar Sfântul Ioan a zis: "Cu cine am vorbit, căci n-a fost nimeni la mine în aceste nopţi?"

Iar Proclu a spus sfântului faţa şi asemănarea celui care i se arăta lui şi cum, plecându-se înainte vorbea, şoptindu-i la ureche. Apoi, căutând Proclu la icoana Sfântului apostol Pavel, pe care o avea Sfântul Ioan pe perete în chilia sa, a zis: ***"Acesta este cu adevărat acela pe care l-am văzut vorbind cu tine, părinte, că este foarte asemenea lui".***

Atunci au cunoscut că Sfântul apostol Pavel se arătase, şi au mulţumit lui Dumnezeu amândoi: unul, că este povăţuit de Sfântul apostol Pavel în taină, când scrie; iar acesta, că s-a învrednicit a vedea un vieţuitor ceresc, adică pe Sfântul apostol Pavel. Apoi omului aceluia năpăstuit, Sfântul Ioan i-a dat mână de ajutor.
Iar fericitul Proclu, prin povăţuirea învăţătorului său şi a părintelui celui duhovnicesc, a Sfântului Ioan, sporea în fapte bune, arătându-se desăvârşit în viaţa plăcută lui Dumnezeu.

După izgonirea şi mutarea Sfântului Ioan Gură de Aur, fericitul Proclu a fost ales episcop în Cizic de către Sisinie, patriarhul cetăţii marelui Constantin. Dar, mergând la scaunul său, nu a fost primit de clericii de acolo, fiind socotit eretic. Deci, iarăşi s-a întors la Constantinopol şi a petrecut un an.

Apoi, murind patriarhul şi moaştele lui fiind încă în biserică, Sfântul Proclu a fost ales patriarh al cetăţii marelui Constantin, fiind sfinţit în Sfânta şi marea Joi a mântuitoarelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos.

Luând scaunul, Proclu păştea bine turma lui Hristos. El a sfătuit pe împăratul Teodosie, fiul lui Arcadie, ca să aducă moaştele Sfântului Ioan Gură de Aur din Comani la Constantinopol.

Pe vremea patriarhiei Sfântului Proclu s-a făcut cutremur mare de pământ, în timp de şase luni, încât cădeau multe zidiri mari de piatră, ale cetăţii; biserici şi palate, apoi multe sate şi cetăţi mici le-a înghiţit pământul; nişte ostroave au pierit cu totul,

izvoare şi râuri s-au uscat îndată, iar în locurile cele uscate şi fără de apă au izvorât ape. Acel cutremur înfricoşător era pretutindeni, dar mai vârtos în Bitinia, în Elespont şi în Frigia; iar în Constantinopol căzând multe zidiri, care erau mai frumoase şi mai tari, împăratul Teodosie cu sora sa Pulheria, cu Prea Sfinţitul patriarh Proclu şi cu tot poporul, ieşind din cetate, umblau pe câmpii, făcând rugăciuni către Dumnezeu cu lacrimi, ca să fie milostiv poporului Său.

Atunci s-a făcut o minune mare. S-a răpit din mijlocul poporului un copil mic care a fost dus în înălţime şi toţi priveau până ce nu a mai fost cu putinţă a-l mai vedea înălţându-se. Apoi a pogorât după un ceas pe aceeaşi cale, şi a mărturisit copilul acela înaintea împăratului, a patriarhului şi a tot poporul că a auzit îngeri în cer cântând astfel: "Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi!" După aceea a început tot poporul a cânta această cântare întreit sfântă şi a încetat cutremurul. Iar copilul acela îndată şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu şi l-au îngropat cu cinste în biserica Sfintei Irina. Din acea vreme s-a început a se cântă în toată lumea creştină această cântare întreit sfântă.

Sfântul Proclu şezând pe scaunul patriarhiei douăzeci de ani şi cinci luni, cu pace s-a dus către Domnul.

(Vieţile Sfinţilor - Pomenirea celui între sfinţi părintele nostru Proclu, patriarhul Constantinopolului)